

Achtergrondinformatie

Resolutie 62

“De eerste sokkel is de ‘basisverzekering’. Daarin worden alle niet-arbeidsgebonden risico’s zoals ziekte, invaliditeit, kinderbijslag en uitkeringen voor personen met een handicap ondergebracht. De financiering komt uit de algemene middelen.”

ÉÉN SOCIAAL STATUUT

Anno 2017 vinden we het als liberalen niet langer gerechtvaardigd dat mensen die werken een ongelijke sociale bescherming hebben, afhankelijk van hun statuut: zelfstandige, werknemer of ambtenaar. De tijd waarin mensen hun hele carrière lang zelfstandige zijn, of vastbenoemd ambtenaar, is voorbij. Werknemers veranderen ook vaker van job dan vroeger. En het aantal gemengde loopbanen zit in stijgende lijn. Mensen werken een tijd in loondienst om vervolgens een eigen zaak te beginnen. Of werken eerst als ambtenaar en vervolgens in de privé. Ook zijn er steeds meer mensen die verschillende activiteiten gelijktijdig met elkaar combineren. Halftijds aan de slag bij de overheid, halftijds in de privé. Of een voltijdse job gecombineerd met een activiteit als zelfstandige in bijberoep.

Bovendien ontstaan er steeds meer nieuwe vormen van arbeid, onder meer door de opmars van digitale platformen als Uber en Deliveroo, die moeilijk onder één specifiek statuut kunnen worden ondergebracht. Daarom pleiten we ervoor om de sociale zekerheid eindelijk de 21e eeuw binnen te loodsen door één sociaal statuut in te voeren voor iedereen die werkt. Dit laat mensen toe om gemakkelijker van activiteit te wisselen en geeft aan iedereen die werkt een gelijke sociale bescherming. Daarenboven realiseren we op die manier een belangrijke administratieve vereenvoudiging, die ook tot een financiële besparing kan leiden.

EEN BASISVERZEKERING EN EEN WERKVERZEKERING

Hoe zal dat sociaal statuut eruit zien? Veel eenvoudiger dan vandaag de dag het geval is. We gaan voor een sociale zekerheid bestaande uit 2 sokkels. De eerste sokkel is de ‘basisverzekering’. Daarin worden alle niet-arbeidsgebonden risico’s ondergebracht. Deze sokkel is gebaseerd op het principe van solidariteit en wordt gefinancierd via belastingen. Denken we maar aan de geneeskundige verzorging, de kinderbijslag en de uitkeringen voor personen met een handicap. Maar ook aan sociale bijstandsregelingen zoals het leefloon.

De risico’s die verbonden zijn aan het werken zelf, zoals werkloosheid, arbeidsongevallen en pensioenen, brengen we onder in een tweede sokkel: de ‘werkverzekering’, gefinancierd via sociale bijdragen. Hier grijpen we terug naar het idee van de sociale zekerheid als spaarpot en versterken we dus het verzekeringsprincipe. Enerzijds houdt dit in dat de rechten die je krijgt, afhankelijk zullen zijn van wat je hebt bijgedragen. Zo zal de werkloosheid beperkt worden in de tijd, maar zal je er ook recht op hebben als je zelf ontslag neemt of een zelfstandige activiteit uitoefent. Anderzijds zal je niet langer sociale bijdragen betalen zonder dat er rechten tegenover staan. Dit houdt onder andere in dat sociale bijdragen worden beperkt tot een maximum.